

Мирослава Сірант

Навчально-науковий інститут права та психології
Національного університету “Львівська політехніка”,
кандидат юридичних наук, доцент
кафедри конституційного та міжнародного права
myroslava55m@gmail.com

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ АКРЕДИТАЦІЇ ФІЛІЙ І ПРЕДСТАВНИЦТВ ІНОЗЕМНИХ ЮРИДИЧНИХ ОСІБ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

© Сірант М., 2017

Розглянуто теоретичні аспекти акредитації філій і представництв іноземних юридичних осіб на території України в системі інвестиційно-правової політики. Акредитації філій і представництв іноземних юридичних осіб у сфері інвестиційної діяльності як інститут публічного права проаналізовано з позиції національного та зарубіжного законодавства.

Ключові слова: акредитація; філія і представництво; іноземна юридична особа; інвестиційна діяльність.

Мирослава Сірант

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ АСПЕКТЫ АККРЕДИТАЦИИ ФИЛИАЛОВ И ПРЕДСТАВИТЕЛЬСТВ ИНОСТРАННЫХ ЮРИДИЧЕСКИХ ЛИЦ НА ТЕРРИТОРИИ УКРАИНЫ

Рассмотрены теоретические аспекты аккредитации филиалов и представительств иностранных юридических лиц на территории Украины в системе инвестиционно-правовой политики. Аккредитации филиалов и представительств иностранных юридических лиц в сфере инвестиционной деятельности как институт публичного права проанализировано с позиции национального и зарубежного законодательства.

Ключевые слова: аккредитация; филиал и представительство; иностранное юридическое лицо; инвестиционная деятельность.

Myroslava Sirant

Institute of Jurisprudence and Psychology
Lviv Polytechnic National University
Department of Constitutional and International Law
Ph. D., Assoc. Prof.

THEORETICAL ASPECTS OF ACCREDITATION OF BRANCHES AND REPRESENTATIVES OF FOREIGN LEGAL ENTITIES IN THE TERRITORY OF UKRAINE

The theoretical aspects of the accreditation of branches and representative offices of foreign legal entities on the territory of Ukraine in the system of investment and legal policy

are considered. Accreditation of branches and representative offices of foreign legal entities in the field of investment activity as an institution of public law is analyzed from the position of the national in foreign legislation.

Key words: accreditation; branch and representation; foreign legal entity; investment activity.

Постановка проблеми. Переважна більшість суб'єктів, які здійснюють професійну діяльність на території країни, створені та зареєстровані в Україні. Саме на них держава покладає надії щодо зміцнення національної економіки, створення робочих місць для населення і, як наслідок, поліпшення добробуту України. Водночас економіка жодної з держав світу не може стабільно розвиватися без вливання у неї іноземних інвестицій. Надходження іноземних капіталів стимулює ефективний розвиток економіки, сприяє стабільному функціонуванню соціальних і політичних інститутів, дає змогу державі інтегруватися в світову господарську систему. Як показують спеціальні дослідження, зі зростанням експорту капіталу з одних країн в інші пов'язують поглиблення міжнародного поділу праці, посилення економічної взаємозалежності країн у світовому господарстві, інтернаціоналізацію економічної діяльності.

Аналіз дослідження проблеми. Проблеми акредитації іноземних юридичних осіб досліджували вчені різних наукових галузей: загальної теорії права (С. С. Алексєєв, В. К. Бабаєв, В. В. Борисов, Д. А. Керімов, В. В. Лазарєв, Н. І. Матусів, В. С. Самощенко, Л. С. Явич та інші), кримінального права та кримінології (Ю. М. Козлова, О. В. Кузьменко, С. О. Кузніченко, В. Л. Ортинський, О. І. Остапенко, В. М. Плішкіна, О. П. Рябченко), соціології, політології, психології та інших галузей.

Метою статті є аналіз теоретичних аспектів акредитації філій і представництв іноземних юридичних осіб на території України.

Виклад основного матеріалу. Європейський досвід показує, що прямі іноземні інвестиції мають істотні переваги над іншими формами фінансування економіки. Ефективність інвестицій багато в чому залежить від адекватності принципів, які використовуються у тому чи іншому проекті. Важливість такої політики зумовлена станом економіки та фінансів держави. Існує загальноприйнята думка, згідно з якою головним напрямом інвестиційно-правової політики є створення умов для сприятливого інвестиційного клімату та залучення більшої кількості інвесторів [1, с. 15]. Насамперед вони є додатковим джерелом капітальних вкладень у виробництво товарів і послуг, нерідко здійснюються у вигляді передавання технології, ноу-хау, передових методів управління. Крім того, прямі іноземні інвестиції не обтяжують державний бюджет, не збільшують зовнішній борг держави. Нарешті, вони є необхідною умовою для інтеграції економіки країни в міжнародну економічну систему.

Об'єктивні закони світової економіки, процеси міжнародної міграції капіталу свідчать про те, що Україна не може залишатись осторонь від активного залучення та використання іноземного капіталу. Способів залучення в Україну іноземних інвестицій доволі багато.

О. Чернова, І. Чибіс до основних способів здійснення прямих інвестицій зараховують: інвестування з нуля, тобто створення за кордоном нової організації, що перебуває у повній власності інвестора; поглинання чи придбання зарубіжних організацій; придбання акцій або паїв у статутному капіталі іноземної організації, що забезпечують інвестору право контролю за діяльністю підприємства; створення зарубіжних філій; реінвестування прибутку, який отримав інвестор, у країні розміщення філії або спільного підприємства; придбання прав користування землею (включаючи оренду), природними ресурсами та інших майнових прав; надання прав на використання певних технологій, ноу-хау [2, с. 88].

М. Бірка основними формами здійснення іноземними фізичними і юридичними особами підприємницької діяльності на території України називає відкриття на території України відокремленого підрозділу (філії або представництва іноземної юридичної особи), а також його створення, здійснення діяльності через відокремлені підрозділи іноземної юридичної особи [3, с. 15]. Створення іноземною юридичною особою відокремлених підрозділів (філій та представництв) на території України є самостійною формою здійснення іноземних інвестицій. Згідно з даними офіційного сайту ДФС України, на 1 квітня 2016 року в Україні отримали акредитацію майже п'ять тисяч відокремлених підрозділів іноземних юридичних осіб.

Відкриття філій і представництв у діловому обороті доволі часто передують створенню іноземною юридичною особою на території України самостійної юридичної особи. Тому створення відокремленого підрозділу оцінюється як приваблива форма для іноземних інвесторів, які тільки планують виходити на національний ринок, оскільки іноземна юридична особа через нього може попередньо оцінити потенційні підприємницькі ризики, пов'язані із провадженням того чи іншого виду діяльності, у такий спосіб, зменшити свої можливі фінансові втрати.

Оскільки держава залучає іноземні інвестиції для розвитку економіки, то найчастіше про правове регулювання створення відокремлених підрозділів іноземних юридичних осіб говорять у межах цивільно-правових досліджень. Це зумовлено тим, що право юридичної особи створити на території іноземної держави свої відокремлені підрозділи повністю охоплене його цивільною правоздатністю. Проте без врахування публічних інтересів правове регулювання діяльності філій та представництв іноземних юридичних осіб не буде ефективним, а в деяких випадках здатне створити загрозу національним інтересам та суверенітету держави.

У сучасних умовах товарно-грошових відносин, оснований на саморегулюванні економіки, недостатньо. Необхідна державна система впорядкування та регулювання економічних відносин. У зв'язку з цим треба враховувати, що існують дві основні антагоністичні тенденції залучення іноземних інвестицій – вільна циркуляція капіталів і регульовані режими.

Перша тенденція ґрунтується на неокласичних економічних базових положеннях і її метою є прогресивна лібералізація національного контролю питань залучення у країну іноземних інвестицій, їх облаштування та подальшого їх використання. Основний принцип, реалізований у державах з такою політикою, – це принцип національного режиму, згідно з яким національні й іноземні підприємці виступають на ринку, як правило, рівноправними суб'єктами. Інакше кажучи, режим іноземних інвестицій не може бути менш сприятливим, ніж режим, який надається національним суб'єктам господарювання.

Друга тенденція передбачає жорстке втручання держави в процес залучення іноземних інвестицій. Така тенденція залучення іноземних інвестицій превалює у зовнішньоекономічній політиці більшості держав, у яких інвестиції, на відміну від торгівлі, розглядають як потужніший засіб втручання в економічний суверенітет.

Можливість держави контролювати допуск у свою економіку іноземних інвестицій впливає насамперед з поняття державного суверенітету. Досвід іноземних держав показує, що створення великої кількості перешкод іноземним громадянам і організаціям у допуску до здійснення інвестиційної діяльності на своїй території є доволі поширеним заходом. Це, наприклад, може бути пов'язано з тим, що держава не бажає допускати активного залучення іноземних інвестицій в галузі, значення яких для національної безпеки велике. У деяких державах політика обмеження допуску іноземних інвесторів зумовлена потребами національних підприємців, що вимагають захистити їх від конкуренції з іноземними організаціями.

У зв'язку з цим законодавці багатьох країн почали передбачати механізми перевірки іноземних інвестицій на відсутність їх загрози національній безпеці. Не залишилося осторонь від цієї світової тенденції національне законодавство.

Якщо з початку 90-х років, коли тільки формувалося законодавство, декларувалась відкритість національної економіки для припливу іноземного капіталу, то вже в Законі України від 13.03.1992 р. № 2198-XII “Про іноземні інвестиції” вводяться елементи захисту публічних національних інтересів. У ст. 8 цього Закону вказано, що законами України можуть визначатись території, на яких діяльність іноземних інвесторів та підприємств з іноземними інвестиціями обмежується або забороняється, відповідно до вимог забезпечення національної безпеки [4]. Закон України від 31.05.2016 р. № 1390-VIII “Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скасування обов’язковості державної реєстрації іноземних інвестицій” скасував обмеження щодо реєстрації інвестицій [5].

Чинний Закон України від 19.03.1996 р. № 93/96-ВР “Про режим іноземного інвестування” визначає, що створення і діяльність на території України іноземних інвесторів здійснюються за загальними правилами – на умовах і в порядку, передбаченими Цивільним кодексом та іншими законами, за вилученнями обмежувального характеру, які передбачені законами та метою яких є захист основ конституційного ладу, моральності, здоров’я, прав і законних інтересів інших осіб, забезпечення оборони і безпеки держави.

Одним з цих обмежувальних (публічно-правових за призначенням) механізмів, що поширюються на філії та представництва іноземних юридичних осіб і не застосовуються щодо відокремлених підрозділів українських юридичних осіб, є необхідність їх легітимації на території України.

Така легітимація повинна створювати необхідне обмеження свободи реалізації іноземною юридичною особою свого права на здійснення діяльності на території України з метою перевірки відповідності створюваних філій або представництва вимогам, які встановлені для нього законом. Це робиться в кінцевому підсумку для того, щоб забезпечувати права та законні інтереси суб’єктів, які вступатимуть у різні стосунки з такими філіями або представництвами. Тобто за допомогою легітимації держава здійснює попередній контроль за діяльністю філій і представництв іноземних юридичних осіб. Нормативну основу легітимації філій і представництв іноземних юридичних осіб на території нашої країни становить Закон України 19.03.1996 р. № 93/96-ВР “Про режим іноземного інвестування”.

Державний контроль за створенням філії іноземної юридичної особи, відкриттям його представництва, припиненням діяльності цих філій, представництва, зокрема за відкриттям і припиненням діяльності представництва іноземної юридичної особи на території України здійснюється шляхом їх акредитації.

Проте у жодному нормативному акті поняття акредитації стосовно відокремлених підрозділів іноземних юридичних осіб не розкрито. Загалом акредитація є широко використовуваним адміністративно-правовим методом, об’єктом застосування якого є не тільки легітимація філій і представництв іноземних юридичних осіб, але і легалізація спортивних федерацій, суб’єктів, що здійснюють діяльність у сфері забезпечення єдності вимірювань, оцінки відповідності, посвідчення прав вищих навчальних закладів видавати документи про освіту державного зразка тощо.

Однак, незважаючи на це, особливістю правового регулювання акредитації є відсутність у законодавстві єдиного нормативного правового акта, у якому визначалися б загальні вимоги до її застосування – наприклад Закон України від 02.03.2015 р. № 222-VIII “Про ліцензування видів господарської діяльності”, яким це передбачено.

До того ж, хоч поняття акредитації використовується у численних нормативних актах, лише в деяких з них закріплено визначення цього поняття. У Законі України від 17.05.2001 р. № 2407-III “Про акредитацію органів з оцінки відповідності” та в Регламенті (ЄС) № 765/2008 Європейського парламенту та Ради, що встановлює вимоги для акредитації та нагляду за ринком щодо реалізації продукції та скасовує Регламент (ЄС) № 339/93, під акредитацією розуміють офіційне визнання

органом з акредитації компетентності фізичної або юридичної особи виконувати роботи в певній галузі оцінки відповідності [6].

Схоже визначення акредитації (але сформульоване з процедурної позиції) міститься в Кваліфікаційних вимогах, порядку та правилах атестації персоналу з акредитації, погоджених на засіданні Ради з акредитації 24 грудня 2015 року № ЗД-09.00.01: ред. 07. Цей документ під акредитацією розуміє процедуру, за результатами якої орган видає атестат акредитації, який засвідчує, що суб'єкт володіє компетенцією виконувати конкретні роботи з оцінки відповідності встановленим вимогам якості та безпеки продукції, виробничих процесів, послуг та інших об'єктів.

Згідно зі ст. 1 вже не чинного Закону України від 17 травня 2001 року № 2407-III "Про акредитацію органів з оцінки відповідності" акредитація визначена як процедура, в ході якої національний орган з акредитації документально засвідчує компетентність юридичної особи чи відповідного органу з оцінки відповідності виконувати певні види робіт (випробування, калібрування, сертифікацію, контроль).

На таких позиціях ґрунтується законодавство зарубіжних країн. Схоже визначення міститься у Законі Республіки Казахстан від 5 липня 2008 р. № 61-IVЗРК "Про акредитацію в галузі оцінки відповідності". У статті 1 цього закону акредитацію розуміють як процедуру офіційного визнання органом з акредитації компетентності заявника виконувати роботи в певній галузі оцінки відповідності.

Всі наведені законодавчі та доктринальні визначення об'єднує те, що зміст акредитації розкрито в них через наділення державою відповідних суб'єктів права спеціальними повноваженнями, які дають їм змогу здійснювати відповідні види діяльності.

За твердженням Т. Чечетової, здійсненням акту акредитації держава визнає здатність суб'єкта виконувати які-небудь функції, тобто виражає йому довіру [7, с. 309].

Основним призначенням акредитації можна назвати те, що вона визначає момент, з якого філія або представництво іноземної юридичної особи має право розпочати діяльність на території України. Відповідно, філія або представництво іноземної юридичної особи припиняє діяльність на території України з дня припинення дії акредитації.

Акредитацію можна визначити як акт органу державної влади, що підтверджує законність входження іноземної юридичної особи на український ринок. Від цього акту акредитації безпосередньо залежить спеціальна правоздатність іноземної юридичної особи, в тій частині, яка стосується діяльності цієї особи через філії та представництва на території України.

Значення акредитації полягає у допуску на національний ринок вже створеної та зареєстрованої в іноземній державі юридичної особи як підприємця (у разі акредитації філії) або як представництва інтересів юридичної особи в Україні. Інакше кажучи, акредитацію можна розглядати як процес, що являє собою послідовність певних дій держави з легалізації іноземної юридичної особи на території України. У цьому випадку легалізація розглядається як процедура вирішення питання про видавання дозволу на заснування відокремленого підрозділу іноземної юридичної особи (філії або представництва).

Враховуючи викладене, видається доцільним розглядати призначення акредитації філій або представництв іноземних юридичних осіб у двох взаємопов'язаних аспектах – як забезпечення реалізації іноземною юридичною особою належного їй права на ведення у межах України своєї діяльності та забезпечення прав, свобод і законних інтересів інших громадян, суспільства та держави.

Доцільно виділити три основні функції акредитації: фіксувальну, контрольну й облікову.

Суть фіксувальної функції зводиться до того, що за допомогою акредитації держава фіксує виникнення нового суб'єкта права (філії або представництва іноземної юридичної особи), тобто визнає його правоздатним учасником цивільного обігу в країні. Іноземна юридична особа має право

здійснювати діяльність на території України через філію, представництво з дня їх акредитації. Відповідно, іноземна юридична особа припиняє діяльність на території України через філію, представництво з дня припинення дії акредитації філії, представництва.

Значення контролювальної функції проявляється в тому, що за допомогою акредитації держава має можливість обмежити допуск до цивільного обігу суб'єктів, які не відповідають встановленим законом вимогам (наприклад, подали недостовірні відомості, створені в протизаконних цілях тощо).

Облікова функція акредитації дає змогу створити інформаційну базу даних про всі створені на території України філії та представництва іноземних юридичних осіб, доступну не тільки для держави, але і для всіх зацікавлених осіб. Проявом цієї функції є створення в нашій країні державного реєстру акредитованих філій, представництв іноземних юридичних осіб, порядок ведення якого визначила Державна фіскальна служба [8].

Враховуючи викладене, важливо визначити, з якого моменту відокремлений підрозділ іноземної юридичної особи вважається створеним в Україні. Можливі дві відповіді на це питання – з моменту прийняття рішення про це іноземною юридичною особою або з моменту акредитації в Україні. Чинне законодавство не дає змоги чітко відповісти на це питання.

Наприклад, у Положенні про порядок відкриття та діяльності в СРСР представництв іноземних фірм, банків та організацій встановлено, що представництво інофірми вважається відкритим в СРСР з дати видавання дозволу на його відкриття.

Інакше сформульовано норми у Законі України “Про режим іноземного інвестування”. Законом закріплено, що іноземна юридична особа має право здійснювати діяльність на території України через філію, представництво з дня їх акредитації. Схожу позицію відображено в нормі Інструкції про порядок реєстрації представництв іноземних суб'єктів господарської діяльності в Україні [9]. Відповідно до цього документа свідоцтво про акредитацію та внесення у реєстр державних філій іноземних юридичних осіб, акредитованих на території України, що підтверджує право філії іноземної юридичної особи на здійснення діяльності на території України.

З наведених норм випливає, що акредитація породжує лише право філії на здійснення підприємницької діяльності. Це дає підстави припускати, що філія як організаційна структура вважається створеною раніше (мабуть, з моменту прийняття про це рішення іноземною юридичною особою).

Своєрідні за змістом норми регламентують правове становище філій і представництв іноземних некомерційних організацій. Іноземна некомерційна неурядова організація повинна повідомити уповноважений державний орган про створення на території України своєї філії або представництва. Це наводить на думку про те, що філія або представництво некомерційної неурядової організації на момент подавання такого повідомлення вже вважаються створеними.

Однак у Законі України від 22.03.2012 р. № 4572-VI “Про громадські об'єднання” міститься уточнювальна норма про те, що правоздатність філії або представництва іноземної некомерційної неурядової організації на території України виникає з дня внесення до реєстру відомостей про відповідний структурний підрозділ іноземної некомерційної неурядової організації. Оскільки з теорії права відомо, що правоздатність особи виникає з моменту його створення, можна зробити висновок про те, що філія або представництво іноземної некомерційної неурядової організації вважається створеним з дня внесення відомостей про нього до відповідного реєстру (тобто, по суті, з дня його акредитації).

Зауважимо, що встановлення значення акту публічної влади в процедурі легітимації суб'єкта права є проблемою не тільки у разі створення відокремлених підрозділів іноземних юридичних осіб. Насамперед ця проблема виникає під час державної реєстрації юридичних осіб.

Багато представників науки цивільного права ґрунтуються на тому, що орган публічної влади не може своїм рішенням створити суб'єкта приватного права, оскільки це суперечить

основним принципам цивільного права, ґрунтується на свободі волі, зокрема в питаннях створення суб'єктів права – юридичних осіб.

Наприклад, Н. Щербаков зазначає, що до моменту ухвалення рішення про державну реєстрацію юридичної особи воно вже фактично існує. До зазначеного моменту вже є всі елементи, які підтверджують ту чи іншу форму утворення юридичної особи. Державна реєстрація, що є актом публічної влади, юридично оформляє це існування, надаючи можливість юридичній особі виступати в цивільному обігу від свого імені та брати на себе відповідальність за рахунок належного їй майна за всіма своїми зобов'язаннями.

Схожу думку висловила А. Мерник. Державну реєстрацію не можна розглядати як владно-державну діяльність адміністративних органів. Реєструючи юридичні особи, вони не реалізують управлінських функцій, а фіксують факт появи нової незалежної правосуб'єктності, яка виникла у формі юридичних осіб [10, с. 90]. Дотримуючись логіки зазначених авторів, можна припустити, що філія або представництво іноземної юридичної особи створюються не в момент їх акредитації, а в момент, коли іноземна юридична особа прийняла рішення про їх створення.

Однак у наведеній позиції є формально-юридичні суперечності. Відповідно до норм статті 87 Цивільного кодексу України юридична особа вважається створеною з дня внесення відповідного запису в єдиний Державний реєстр юридичних осіб.

З цього випливає, що для створення юридичної особи необхідна наявність складного юридичного складу, що включає в себе не тільки відповідно волевиявлення засновників, але і акт публічної влади у вигляді реєстрації юридичної особи. Як зазначає В. Кочин, для створення юридичних осіб акт державної реєстрації виступає публічно-достовірним вираженням державної волі, яка наділяє створювану юридичну особу цивільною та іншою правосуб'єктністю, моментом, що фіксує встановлення зв'язку юридичної особи з державою. У результаті настання юридичного факту юридична особа набуває правосуб'єктність, може здійснювати цивільно-правові угоди та інші юридично значущі дії в межах своєї правоздатності, встановленої законом, але при цьому повинна дотримуватися правил, які встановлені цим правопорядком [11, с. 141]. Інакше кажучи, без державної реєстрації юридична особа не існує ні юридично, ні фактично.

На нашу думку, ці висновки можна застосувати і щодо процедури створення в межах України відокремлених підрозділів іноземних організацій. Незважаючи на виражену іноземною юридичною особою волю щодо створення на території України відокремленого підрозділу, останній вважається створеним лише з моменту акредитації, тобто з моменту видання акта публічної влади.

У зв'язку з цим обґрунтовано видається думка про те, що акредитацію (як і державну реєстрацію) слід розглядати як складову частину адміністративно-правового статусу суб'єкта права (зокрема і відокремленого підрозділу іноземної юридичної особи). Відповідно, за відсутності такого елемента суб'єкт права взагалі не існує.

Висновки. Публічно-правова природа акредитації філій і представництв іноземних юридичних осіб ґрунтується на тому, що така акредитація створює необхідність перевірки відповідності створюваної філії або представництва вимогам, які встановлені законодавством. За допомогою акредитації держава здійснює попередній контроль за діяльністю філії або представництва іноземної юридичної особи. Акредитацію філій і представництв іноземних юридичних осіб слід визначити як процедуру, в результаті якої держава визнає можливість здійснення іноземною юридичною особою діяльності на території України за допомогою своїх відокремлених підрозділів. Законодавство не дає змоги однозначно визначити, в який момент філія або представництво іноземної юридичної особи вважаються створеними в Україні: чи в момент прийняття рішення про це іноземною юридичною особою, чи в момент акредитації на території

України. На нашу думку, філія або представництво іноземної юридичної особи вважаються створеними з моменту акредитації, тобто з моменту видання акта органу публічної влади.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Бортник Н. П. Принципи фінансового контролю в системі інвестиційно-правової політики / Н. П. Бортник С.С. Єсімов, // Вісник Нац. ун-ту “Львівська політехніка”. Юрид. науки. – Львів: Вид-во Львівської політехніки. – 2015. – № 824. – С. 14–21. 2. Чернова О. В. Сучасний стан залучення прямих іноземних інвестицій в економіку України / О. В. Чернова, І. Е. Чибіс / Наук. вісник Нац. ун-ту ДПС України (економіка, право). – 2014. – № 1 (64). – С. 85–93. 3. Бирка М. І. Розвиток системи залучення прямих іноземних інвестицій на підприємства дис. ... канд. екон. наук: спец. 08.00.04 / Марія Ігорівна Бирка. – Львів, Нац. ун-т “Львівська політехніка”, 2016. – 271 с. 4. Про іноземні інвестиції: Закон України від 13.03.1992 № 2198-XII // Відомості Верховної Ради. 1992. № 26. Ст. 357. 5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо скасування обов’язковості державної реєстрації іноземних інвестицій: Закон України від 31.05.2016 № 1390-VIII // Відомості Верховної Ради. – 2016. – № 28. – Ст. 531. 6. Регламент (ЄС) № 765/2008 Європейського Парламенту та Ради, що встановлює вимоги для акредитації та нагляду за ринком щодо реалізації продукції та скасовує Регламент (ЄС) N 339/93. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_938 7. Чечетова-Терашвілі Т. М. Науково-методичне забезпечення аналізу результатів реалізації політики дерегулювання економіки / Т. М. Чечетова-Терашвілі // Економічні інновації. – 2015. – Вип. № 60. – Кн. III. – С. 306–314. 8. Порядок взяття на облік та реєстрацію відокремлених підрозділів іноземних компаній, організацій // Державна фіскальна служба. Офіційний портал. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sfs.gov.ua/yuridichnim-osobam/derjavna-reestratsiya-ta-obl/komentari-fahivtsiv-dps-ukr/print-197192.html> 9. Наказ Міністерства зовнішніх економічних зв’язків і торгівлі України від 18.01.1996 р. № 30 “Про затвердження Інструкції про порядок реєстрації представництв іноземних суб’єктів господарської діяльності в Україні” [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0034-96> 10. Мерник А. Правові аспекти діяльності державних реєстраторів відділу державної реєстрації речових прав на нерухоме майно в контексті проведення адміністративної реформи в Україні / А. Мерник // Вісник Національної академії правових наук України. – 2015. – № 3 (82). – С. 88–96. 11. Кочин В. В. Види господарської діяльності юридичних осіб: проблеми теорії та практики / В. В. Кочин // Юридичний вісник. – 2016. – № 1 (38). – С. 139–144.

REFERENS

1. Bortnyk N. P. *Pryntsypy finansovoho kontrolyu v systemi investytsiyno-pravovoyi polityky* [Principles of financial control in the system of investment and legal policy]. N. P. Bortnyk S.S. Yesimov/ Visnyk Nats. un-tu “L’vivs’ka Politekhniky”. Yuryd. nauky. L’viv: Vyd-vo L’vivs’koyi politekhniky Publ. 2015. No 824. pp. 14–21. 2. Chernova O. V. *Suchasnyy stan zaluchennya pryamykh inozemnykh investytsiy v ekonomiku Ukrayiny* [The current state of attraction of direct foreign investments into the economy of Ukraine] O. V. Chernova, I E. Chybis. Nauk. visnyk Nats. un-tu DPS Ukrayiny (ekonomika, pravo). 2014. No 1 (64). pp. 85–93. 3. Byrka M. I. *Rozvytok systemy zaluchennya pryamykh inozemnykh investytsiy na pidpryyemstva spetsial’nist’*: [Development of the system of attraction of foreign direct investments in enterprises] dys. ... kand. ekon. nauk: spets. 08.00.04 / Mariya Ihorivna Byrka. – L’viv, Nats. un-t “L’vivs’ka politekhniky”, 2016. 271 p. 4. *Pro inozemni investytsiyi*: [Про іноземні інвестиції]. Zakon Ukrayiny vid 13.03.1992 No 2198-XII. Vidomosti Verkhovnoyi Rady. 1992. No 26. St. 357. 5. *Pro vnesennya zmin do deyakykh zakonodavchykh aktiv Ukrayiny shchodo skasuvannya obov'yazkovosti derzhavnoyi reyestratsiyi inozemnykh investytsiy*: [On Amendments to Certain Legislative Acts of Ukraine regarding the abolition of the mandatory state registration of foreign investments]. Zakon

Ukrayiny vid 31.05.2016 No1390-VIII. Vidomosti Verkhovnoyi Rady. 2016. No 28. St. 531. 6. **Rehlament (YeS) No 765/2008 Yevropeys'koho Parlamentu ta Rady, shcho vstanovlyuye vymohy dlya akredytatsiyi ta nahlyadu za rynkom shchodo realizatsiyi produktsiyi ta skasovuye Rehlament (YeES) N 339/93.** [Regulation (EC) No 765/2008 of the European Parliament and of the Council laying down requirements for the accreditation and market surveillance of sales of products and repealing Regulation (EEC) N 339/93]. Available at ://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_938 7. Chechetova-Terashvili T. M. **Naukovo-metodychne zabezpechennya analizu rezul'tativ realizatsiyi polityky derehulyuvannya ekonomiky** [Scientific and methodological analysis of the results of the implementation of the policy of deregulation of the economy]. Ekonomichni innovatsiyi. 2015. Vyp. No 60. Kn. III. pp. 306–314. 8. **Poryadok vzyattya na oblik ta reyestratsiyu vidokremlyenykh pidrozdiliv inozemnykh kompaniy, orhanizatsiy Yi Derzhavna fiskal'na sluzhba. Ofitsiyyny portal.** [The procedure for registration and registration of separate subdivisions of foreign companies, organizations // State fiscal service. Official portal]. Available at: <http://sfs.gov.ua/yuridichnim-osobam/derjavna-reestratsiya-ta-obl/komentari-fahivtsiv-dps-ukr/print-197192.html> 9. **Nakaz Ministerstva zovnishnikh ekonomichnykh zv'yazkiv i torhivli Ukrainy vid 18.01.1996 No 30 "Pro zatverdzhennya Instruksiyi pro poryadok reyestratsiyi predstavnytstv inozemnykh sub'yektiv hospodars'koyi diyal'nosti v Ukraini"** [Order of the Ministry of Foreign Economic Relations and Trade of Ukraine dated January 18, 1996 No. 30 "On Approval of the Instruction on the Procedure for Registration of Representative Offices of Foreign Business Entities in Ukraine"]. Available at: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/z0034-96> 10. Mernyk A. **Pravovi aspekty diyal'nosti derzhavnykh reyestratoriv viddilu derzhavnoyi reyestratsiyi rechovykh prav na nerukhome mayno v konteksti provedennya administratyvnoyi reformy v Ukraini** [Legal aspects of the activity of state registrars of the state registration of real rights to real estate in the context of carrying out administrative reform in Ukraine]. Visnyk Natsional'noyi akademiyi pravovykh nauk Ukrainy 2015. No 3 (82). pp. 88–96. 11. Kochyn V. V. **Vydy hospodars'koyi diyal'nosti yurydychnykh osib: problemy teorii ta praktyky** [Types of economic activity of legal entities: problems of theory and practice]. Yurydychnyy visnyk 2016. No 1 (38). pp. 139–144.

Дата надходження: 04.06.2017 р.